

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 7. februarja 2013*

„Damping — Uvoz raztopin sečnine in amonijevega nitrata s poreklom iz Rusije — Zahtevek za pregled zaradi izteka ukrepov — Zahtevek za vmesni pregled — Dopustnost — Normalna vrednost — Izvozna cena — Členi 1, 2 in 11, od (1) do (3), Uredbe (ES) št. 384/96 (postali členi 1, 2 in 11, od (1) do (3), Uredbe (ES) št. 1225/2009)“

V zadevi T-84/07,

EuroChem Mineral and Chemical Company OAO (EuroChem MCC) s sedežem v Moskvi (Rusija), ki sta jo najprej zastopala P. Vander Schueren in B. Evtimov, odvetnika, nato pa B. Evtimov in D. O’Keeffe, solicitor,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopajo J.-P. Hix in B. Driessen, zastopnika, skupaj z G. Berrischem, odvetnikom,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopata H. van Vliet in K. Talabér-Ritz, zastopnika,

intervenientka,

katere predmet je predlog za razglasitev ničnosti Uredbe Sveta (ES) št. 1911/2006 z dne 19. decembra 2006 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz raztopin sečnine in amonijevega nitrata s poreklom iz Alžirije, Belorusije, Rusije in Ukrajine po pregledu zaradi izteka ukrepa v skladu s členom 11(2) Uredbe (ES) št. 384/96 (UL L 365, str. 26),

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi L. Truchot, predsednik, H. Kanninen (poročevalec), sodnik, in M. E. Martins Ribeiro, sodnica,
sodni tajnik: N. Rosner, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 8. decembra 2011

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

Pravni okvir

1 Osnovna protidampinška ureditev je določena z Uredbo Sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dumpinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 10, str. 45), kakor je bila spremenjena (v nadaljevanju: osnovna uredba) (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 1225/2009 z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL L 343, str. 51, popravek v UL 2010, L 7, str. 22)).

2 Člen 1(1) in (2) osnovne uredbe (postal člen 1(1) in (2) Uredbe št. 1225/2009) določa:

„1. Protidumpinška dajatev se lahko uporabi za vsak dumpinški izdelek, čigar sprostitvev v prosti promet v Skupnosti povzroča škodo.

2. Izdelek šteje kot dumpinški, če je njegova izvozna cena pri izvozu v Skupnost manjša kot primerljiva cena podobnega izdelka, ki se pojavlja v običajnem poteku trgovanja, uveljavljenim za državo izvoznico.“

3 Člen 2 osnovne uredbe (postal člen 2 Uredbe št. 1225/2009) določa:

„1. Normalna vrednost običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici.

Vendar če izvoznik v državi izvoznici ne izdeluje ali ne prodaja podobnega izdelka, se lahko normalna vrednost ugotovi na osnovi cen drugih prodajalcev ali proizvajalcev.

Cene, ki veljajo med strankami, ki se zdijo povezane ali ki imajo medsebojni kompenzacijski dogovor, ne štejejo kot cene v običajnem poteku trgovanja, in jih ni mogoče uporabljati za določanje normalne vrednosti, razen če je določeno, da navedena medsebojna povezava nanje ne vpliva.

[...]

2. Prodaja podobnega izdelka, namenjenega domači potrošnji, se običajno uporablja za določanje normalne vrednosti, če obseg takšne prodaje predstavlja 5 % ali več obsega prodaje obravnavanega izdelka v Skupnosti. Kljub temu se nižji obseg prodaje lahko uporablja, kadar na primer zaračunane cene veljajo kot reprezentativne za obravnavani trg.

3. Če ni, ali pa ni dovolj, prodaje podobnega izdelka v običajnem poteku trgovanja ali če zaradi posebne situacije na trgu taka prodaja ne dovoljuje ustrezne primerjave, se normalna vrednost podobnega izdelka izračuna na osnovi proizvodnih stroškov v državi porekla, h katerim se doda razumen znesek za prodajne, splošne in upravne stroške in za dobiček, ali pa na osnovi izvoznih cen pri običajnem poteku trgovanja v primerno tretjo državo, pod pogojem, da so te cene reprezentativne. Med drugim se šteje, da v smislu prejšnjega stavka obstajajo posebne tržne razmere za zadevni izdelek, kadar so cene umetno nizke, kadar obstajajo pomembni barter posli ali kadar obstajajo ne-trgovinski dogovori o oplemenitenu.

[...]

5. Stroški se običajno izračunavajo na osnovi evidenc, ki jih hrani stranka v preiskavi, pod pogojem da so te evidence v skladu s splošno sprejetimi računovodskimi načeli v zadevni državi in da se dokaže, da te evidence razumno odražajo stroške, povezane s proizvodnjo in prodajo obravnavanega izdelka. Če

stroški, ki so povezani s proizvodnjo in prodajo izdelka, ki se preiskuje, niso ustrezno izraženi v evidencah zadevne stranke, jih je treba prilagoditi ali določiti na podlagi stroškov drugih proizvajalcev ali izvoznikov v isti državi, kadar pa takšnih informacij ni na voljo oziroma jih ni mogoče uporabiti, pa na kateri koli drugi razumni podlagi, vključno z informacijami iz drugih reprezentativnih trgov.

Upoštevajo se predloženi dokazi o ustrezni razporeditvi stroškov, pod pogojem, da se pokaže, da so se take razporeditve uporabljale tradicionalno. Če ni na voljo primernejše metode, se da prednost razporeditvi stroškov na osnovi prihodka od prodaje. Če že ni upoštevano pri razporeditvi stroškov v okviru tega pododstavka, se stroški primerno prilagodijo za tiste neperiodične stroškovne postavke, ki koristijo bodoči in/ali sedanji proizvodnji.

Če na stroške v delu obdobja, predvidenega za kritje stroškov, vpliva uporaba novih proizvodnih zmogljivosti, ki zahtevajo znatno dodatno investiranje, in nizke stopnje izkoriščanja zmogljivosti, ki so posledica zagonskih dejavnosti v teku ali le delu obdobja preiskave, štejejo kot povprečni stroški za začetno fazo tisti stroški, ki veljajo v skladu z zgoraj navedenimi razporeditvenimi pravili ob koncu take faze in se vključijo na tej ravni za ustrezno obdobje v tehtanem povprečju stroškov, o katerem govori drugi pododstavek odstavka 4. Dolžina zagonske faze se določi glede na okoliščine zadevnega proizvajalca ali izvoznika, vendar ne presega ustreznega začetnega dela obdobja, predvidenega za pokritje stroškov. Za to prilagoditev za stroške, ki veljajo v teku obdobja preiskave, se upoštevajo le informacije, ki se nanašajo na zagonsko fazo, ki se razteza preko tega obdobja, če so predložene pred obiski zaradi preveritve in najkasneje tri mesece po začetku preiskave.

6. Zneski za prodajne, splošne in upravne stroške in za dobičke temeljijo na dejanskih podatkih, ki se nanašajo na proizvodnjo in prodajo pri običajnem poteku trgovanja podobnega izdelka s strani obravnavanega izvoznika ali proizvajalca. Če teh zneskov ni mogoče določiti na tej osnovi, se lahko zneski določijo na osnovi:

- (a) tehtanega povprečja dejanskih zneskov, ugotovljenih za druge izvoznike ali proizvajalce, ki so predmet preiskave glede proizvodnje in prodaje podobnega izdelka na notranjem trgu države porekla;
- (b) dejanskih zneskov, ki veljajo za proizvodnjo in prodajo pri običajnem poteku trgovanja za enako splošno kategorijo izdelkov za obravnavanega izvoznika ali proizvajalca na notranjem trgu države porekla;
- (c) katere koli druge razumne metode, pod pogojem, da znesek za tako ugotovljeni dobiček ne presega dobička, ki ga običajno dosežejo drugi izvozniki ali proizvajalci izdelkov enake splošne kategorije na notranjem trgu države porekla.

7.

- (a) V primeru uvoza iz držav brez tržnega gospodarstva se določi normalna vrednost na podlagi cene ali računsko določene vrednosti v tretji državi s tržnim gospodarstvom ali cene, ki velja pri izvozu iz te tretje države v druge države, vključno s Skupnostjo, ali, kjer to ni mogoče, na kateri koli drugi razumni osnovi, vključno s ceno, ki se je dejansko plačevala ali se plačuje v Skupnosti za podoben proizvod, po potrebi primerno prilagojeni, tako da vsebuje razumno profitno maržo.

Primerna tretja država s tržnim gospodarstvom se izbere na smiseln način, pri čemer se ustrezno upoštevajo vse zanesljive informacije, ki so dostopne v času izbire. Upoštevajo se tudi roki; kjer je to primerno, se uporabi tretja država s tržnim gospodarstvom, ki je predmet iste preiskave.[...]

10. Izvede se poštena primerjava med izvozno ceno in normalno vrednostjo. Ta primerjava se izvede na isti trgovinski ravni in glede na prodajo, opravljeno v kolikor je mogoče istem času, pri čemer se upoštevajo druge razlike, ki vplivajo na primerljivost cen. Kadar normalna vrednost in izvozna cena ne temeljita na taki primerljivi osnovi, se v obliki prilagoditev, ustrezno upoštevajo, v vsakem primeru, odvisno od pomena, razlike v dejavnikih, za katere se ugotovi in dokaže, da vplivajo na cene in s tem na primerljivost cen. Pri izvajanju prilagoditev se bo izogibalo vsem podvajanjem, predvsem glede na popuste, rabate, količine in ravni trgovanja. [...]

[...]

i) provizije

Prilagoditev se izvede zaradi razlik v provizijah, ki se plačujejo v zvezi z obravnavano prodajo. Izraz ‚provizije‘ se razume tako, da vključuje pribitek, ki ga je prejel trgovec izdelka ali podobnega izdelka, če so funkcije takšnega trgovca podobne funkcijam zastopnika, ki dela na podlagi provizije.

[...]“

4 Člen 11, od (1) do (3) in (5), osnovne uredbe (postal člen 11, od (1) do (3) in (5) Uredbe št. 1225/2009) določa:

„1. Protidumpinški ukrep ostane v veljavi samo tako dolgo in samo v takem obsegu, kot je treba, da se prepreči dumping, ki povzroča škodo.

2. Dokončni protidumpinški ukrep preneha veljati pet let po svoji uvedbi ali pet let od datuma zaključka zadnjega pregleda, ki je obravnaval tako dumping kot tudi škodo, razen če je v tem pregledu določeno, da bo po izteku ukrepov verjetno prišlo do nadaljevanja ali do ponovnega pojava dumpinga in škode. [...]

[...]

3. Potrebo po nadaljevanju izvajanja ukrepov je mogoče pregledati, kjer je to upravičeno, na pobudo Komisije ali na zahtevo države članice ali pa pod pogojem, da je minilo smiselno dolgo časovno obdobje vsaj enega leta od uvedbe dokončnega ukrepa, na zahtevo katerega koli izvoznika ali uvoznika ali proizvajalcev Skupnosti, če ta zahteva vsebuje dovolj dokazov, ki utemeljujejo potrebo po takšnem vmesnem pregledu.

Vmesni pregled se začne, če zahteva vsebuje dovolj dokazov, da nadaljnje izvajanje ukrepa ni več potrebno za preprečevanje dumpinga in/ali da bi se škoda verjetno ne nadaljevala oz. se ne bi spet pojavljala, če se ukrep odstrani ali spremeni, ali pa da obstoječi ukrep ni ali pa ni več zadosten, da prepreči dumping, ki povzroča škodo.

[...]

5. Ustrezne določbe te uredbe v zvezi s postopki in vodenjem preiskav razen tistih, ki se nanašajo na roke, se uporabljajo za vsak pregled, ki se opravlja v skladu z odstavki 2, 3 in 4 tega člena. Pregledi, ki se opravljajo v skladu z odstavkoma 2 in 3, se izvedejo čim hitreje in se običajno zaključijo v 12 mesecih od datuma začetka pregleda. [...]

- 5 V uvodnih izjavah 3 in 4 Uredbe Sveta (ES) št. 1972/2002 z dne 5. novembra 2002 o spremembah osnovne uredbe (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 10, str. 132) je navedeno:

„(3) Člen 2(3) Uredbe (ES) št. 384/96 med drugim določa, da se tam, kjer zaradi posebnih tržnih razmer ni mogoče ustrezno primerjati prodaj podobnega izdelka ustrezni tretji državi izračuna normalna vrednost na podlagi stroškov proizvodnje v državi porekla, čemur se doda razumen znesek za stroške prodaje, splošne stroške in upravne stroške ter dobičke, ali pa na podlagi izvoznih cen, pri običajnem poteku trgovanja, če so te cene reprezentativne. Pametno je pojasniti, katere okoliščine je mogoče imeti za takšne, ki predstavljajo posebne tržne razmere, v kateri[h] prodaje podobnega izdelka ne omogočajo ustrezne primerjave. Takšne okoliščine se lahko na primer pojavijo zaradi obstoja barter poslov in drugih netrgovinskih dogovorov o oplemenitju ali drugih tržnih ovir. Rezultat tega je, da tržni signali ne morejo ustrezno odražati ponudbe in povpraševanja, kar posledično lahko vpliva na ustrezne stroške in cene ter tudi povzroči, da notranje cene niso primerljive s svetovnimi cenami ali cenami na drugih reprezentativnih trgih. Očitno je, da nobeno pojasnilo v tem kontekstu ne more biti izčrpno glede na precejšnjo raznolikost možnih posebnih tržnih razmer, ki ne omogočajo ustrezne primerjave.“

(4) Za ustrezno velja, da se udeležene pouči, kaj storiti, če v skladu s členom 2(5) Uredbe (ES) št. 384/96 evidence niso primeren odraz stroškov, povezanih s proizvodnjo in prodajo obravnavanega izdelka zlasti v situacijah, ko zaradi posebnih tržnih razmer prodaje podobnega izdelka ne omogočajo ustrezne primerjave. V takšnih okoliščinah se ustrezni podatki pridobijo iz virov, na katere takšna izkrivljanja ne vplivajo. Takšni viri so lahko stroški drugih proizvajalcev ali izvoznikov v isti državi, kjer takšne informacije niso na voljo oziroma jih ni mogoče uporabiti, pa je mogoče uporabiti katero koli drugo razumno podlago, vključno z informacijami iz drugih reprezentativnih trgov. Ustrezne podatke je mogoče uporabiti bodisi za prilagoditev določenih postavk evidenc obravnavane stranke, kjer pa to ni mogoče, pa za določitev stroškov obravnavane stranke.“

- 6 Člen 2.2.1.1 Sporazuma o izvajanju člena VI Splošnega sporazuma o carinah in trgovini 1994 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 189, v nadaljevanju: protidampinški sporazum iz leta 1994), ki ga vsebuje Priloga 1A k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO), ki je bil odobren s Sklepom Sveta z dne 22. decembra 1994 o sklenitvi sporazumov doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986–1994), v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (94/800/ES) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 80), določa:

„Za namene odstavka 2 se stroški običajno računajo na osnovi knjigovodstva, ki ga vodi izvoznik ali proizvajalec, ki je v preiskavi, pod pogojem, da je to knjigovodstvo v skladu s splošno veljavnimi knjigovodskimi načeli v državi izvoza in na razumen način izraža stroške, ki so v zvezi s proizvodnjo in prodajo proizvoda, ki je predmet obravnave. Oblasti upoštevajo vse razpoložljive dokaze v zvezi s pravilno razdelitvijo stroškov, vključno s tistimi, ki jih med preiskavo zagotovita izvoznik ali proizvajalec, pod pogojem, da imajo take razdelitve zgodovinsko uporabo uvoznika ali proizvajalca, zlasti v zvezi z določitvijo ustrezne amortizacije in amortizacijskih obdobj ter deležev kapitalnih vlaganj in drugih razvojnih stroškov. Če že ni upoštevano pri razdelitvi stroškov v okviru tega pododstavka, je treba stroške ustrezno prilagoditi stroškovnim postavkam, ki se ne ponavljajo in so korist za tekočo in/ali bodočo proizvodnjo, ali razmeram, v katerih so stroški v obdobju preiskave pod vplivom zagonskih dejavnosti.“

Dejansko stanje

- 7 Svet Evropske unije je 18. septembra 2000 sprejel Uredbo (ES) št. 1995/2000 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasnih dajatev, uvedenih na uvoz raztopin sečnine in amonijevega nitrata s poreklom iz Alžirije, Belorusije, Litve, Rusije in Ukrajine, ter o ustavitvi protidampinškega postopka v zvezi z uvozom s poreklom iz Slovaške republike (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 34, str. 108). Ukrepi, uvedeni na uvoz raztopin sečnine in amonijevega nitrata (v nadaljevanju: SAN ali zadevni proizvod) s poreklom iz Litve, so po širitvi Evropske unije z dne 1. maja 2004 prenehali veljati.

Zahtevek za pregled zaradi izteka protidampinških ukrepov

- 8 Po objavi Obvestila o bližnjem izteku nekaterih protidampinških in izravnalnih ukrepov (UL C 312, str. 5) 17. decembra 2004 je Komisija Evropskih skupnosti 20. junija 2005 prejela zahtevek za pregled zaradi izteka ukrepov v skladu s členom 11(2) osnovne uredbe. Ta zahtevek je predložilo Evropsko združenje proizvajalcev umetnih gnojil.
- 9 Ker je Komisija po posvetu s svetovalnim odborom ugotovila, da obstajajo zadostni dokazi za začetek pregleda zaradi izteka protidampinških ukrepov, ki veljajo za uvoz SAN s poreklom iz Alžirije, Belorusije, Rusije in Ukrajine, je 22. septembra 2005 objavila obvestilo o začetku pregleda zaradi izteka ukrepov v skladu s členom 11(2) osnovne uredbe (UL C 233, str. 14).
- 10 Preiskava verjetnosti nadaljevanja ali ponovitve dampa je obsegala obdobje od 1. julija 2004 do 30. junija 2005 (v nadaljevanju: obdobje preiskave v zvezi s pregledom). Preučevanje trendov, pomembnih za oceno verjetnosti nadaljevanja ali ponovitve škode, je zajemalo obdobje od leta 2002 do konca obdobja preiskave v zvezi s pregledom.
- 11 Zainteresirane stranke so imele možnost pisno izraziti svoje stališče in zahtevati, da se jih zasliši v roku, določenem v obvestilu o začetku. Vse zainteresirane stranke, ki so zahtevale zaslišanje in navedle, da obstajajo posebni razlogi za njihovo zaslišanje, so bile zaslišane.
- 12 Svet je 19. decembra 2006 sprejel Uredbo (ES) št. 1911/2006 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz raztopin SAN s poreklom iz Alžirije, Belorusije, Rusije in Ukrajine po pregledu zaradi izteka ukrepa v skladu s členom 11(2) osnovne uredbe (UL L 365, str. 26) (v nadaljevanju: izpodbijana uredba). Svet je z navedeno uredbo odločil, da se protidampinški ukrepi, ki se uporabljajo za uvoz SAN s poreklom med drugim iz Rusije, še naprej uporabljajo. V zvezi s tem je uvedel dokončno protidampinško dajatev na uvoz mešanic sečnine in amonijevega nitrata v vodni ali amonijevi raztopini, uvrščenih pod oznako KN 3102 80 00 in s poreklom med drugim iz Rusije. Tožeča stranka, proizvajalka in izvoznica v Rusiji, je eno od podjetij, na katere se ta protidampinška dajatev nanaša.
- 13 V uvodnih izjavah od 58 do 63 izpodbijane uredbe je navedeno:
- „(58) Proučilo se je, ali so stroški, povezani s proizvodnjo in prodajo obravnavanega izdelka, v računovodskih evidencah zadevnih strank ustrezno prikazani. Kar zadeva stroške plina, je bilo ugotovljeno, da je domača cena plina, ki jo plačujejo ruski proizvajalci, približno ena petina izvozne cene zemeljskega plina iz Rusije. V zvezi s tem vsi razpoložljivi podatki kažejo, da so bile domače cene plina v Rusiji nadzorovane in so precej nižje od tržnih cen, ki veljajo na nenadzorovanih trgih zemeljskega plina. Zato so bili v skladu s členom 2(5) osnovne uredbe stroški plina, ki so jih imeli ruski proizvajalci, prilagojeni na podlagi informacij z drugih reprezentativnih trgov. Prilagojena cena je temeljila na povprečni ceni ruskega plina pri prodaji za izvoz na nemško/češki meji (Waidhaus) in neto stroških prevoza. Waidhaus, glavno vozlišče

za prodajo ruskega plina v [Evropski uniji], ki je hkrati največji trg za ruski plin in na katerem cene ustrezno odražajo stroške, se lahko šteje za reprezentativen trg v smislu člena 2(5) osnovne uredbe.

- (59) Normalna vrednost je bila izračunana na podlagi stroškov za proizvodnjo izdelka, ki se izvažajo, po prilagoditvi za stroške plina iz uvodne izjave 58, temu pa je bil prištet ustrezni znesek PSA-stroškov [za prodajne, splošne in administrativne stroške] in dobička v skladu s členom 2(3) in (6) osnovne uredbe.
- (60) [...] PSA-stroškov in dobička ni bilo mogoče določiti na podlagi člena 2(6) osnovne uredbe, ker povezani proizvajalci niso imeli reprezentativne domače prodaje zadevnega izdelka v običajnem poteku trgovanja. Člena 2(6)(a) osnovne uredbe ni bilo mogoče uporabiti, ker sta predmet preiskave le ta dva proizvajalca. Člen 2(6)(b) se prav tako ni uporabil, ker bi bilo treba proizvodne stroške za izdelke, ki spadajo v isto splošno kategorijo blaga, prilagoditi glede na stroške plina zaradi razlogov, navedenih v zgornji uvodni izjavi 58. Ker ni bilo mogoče določiti velikosti potrebne prilagoditve za vse izdelke, ki spadajo v isto splošno kategorijo blaga, prodanega na domačem trgu, prav tako ni bilo mogoče določiti stopenj dobička po takšni prilagoditvi. Zato so bili PSA-stroški in dobiček določeni v skladu s členom 2(6)(c) osnovne uredbe.
- (61) [...] PSA-stroški in dobiček [so se] določili na podlagi tehtanega povprečja PSA-stroškov in dobička istih treh severnoameriških proizvajalcev. Opozoriti je treba, da znesek tako določenega dobička ni presegel dobička, ki so ga ustvarili ruski proizvajalci pri prodaji izdelkov iste splošne kategorije na domačem trgu.
- (62) Ugotovljeno je bilo, da sta sodelujoča proizvajalca izvažala izdelke na podlagi sporazuma o zastopstvu prek dveh povezanih trgovcev, enega s sedežem v Švici in drugega s sedežem na Britanskih Deviških otokih. Slednji je prenehal delovati na začetku leta 2005. Izvozna cena je bila določena na podlagi izvoznih cen prvemu neodvisnemu kupcu v ZDA, največjem izvoznem trgu sodelujočega proizvajalca, ki so bile dejansko plačane ali plačljive.
- (63) Podatki dveh povezanih trgovcev so pokazali, da so bile izvozne cene za tretje države nižje od konstruirane normalne vrednosti v Rusiji. Dejansko je bilo v preiskavi ugotovljeno, da je bila razlika v cenah [v obdobju preiskave v zvezi s pregledom] na splošno med 2 % in 6 %. To lahko pomeni, da je v primeru razveljavitve ukrepov verjetna ponovitev dampinga pri izvozu v Skupnost.“

Zahtevek za delni vmesni pregled, ki ga je vložila tožeča stranka

- 14 Komisija je 1. avgusta 2005 prejela tudi zahtevek za delni vmesni pregled ukrepov, sprejetih z Uredbo št. 1995/2000, v skladu s členom 11(3) osnovne uredbe. Ta zahtevek sta vložili dve proizvajalki, izvoznici iz Rusije, in sicer družba Novomoskovskiy Azot (v nadaljevanju: NAK) in Nevinnomyssky Azot (v nadaljevanju: Nevinka), obe hčerinski družbi tožeče stranke (v nadaljevanju: skupaj: tožeča stranka). Tožeča stranka je v utemeljitev svojega zahtevka navedla dva dogodka, ki sta po njenem mnenju pomembna, in sicer to, da je Ruska federacija leta 2002 pridobila statusa tržnega gospodarstva in širitev Evropske unije z 10 novimi državami članicami 1. maja 2004.
- 15 Komisija je z dopisom z dne 10. avgusta 2005 tožeči stranki odgovorila in jo pozvala, naj predloži celostni izračun stopnje dampinga na podlagi seznamov celotne prodaje zadevnega proizvoda na notranjem trgu in izvozne prodaje, in sicer za vsako transakcijo posebej, ter podatke o ustreznih proizvodnih stroških, podprte z veljavnimi dokazili.

- 16 Tožeča stranka je v odgovoru z dne 9. septembra 2005 posredovala izračun stopnje dampainga v obliki tabele. 27. oktobra 2005 je predložila druge dokumente, dopolnilne tabele in dokazila.
- 17 Tožeča stranka se je z dopisom z dne 16. decembra 2005 pritožila zaradi zamude pri obravnavi njenega zahtevka, Komisija pa ji je 23. decembra 2005 pojasnila, da je ta zamuda posledica pomanjkljivosti predloženih dokazil.
- 18 Komisija je tožeči stranki 16. marca 2006 poslala dopis, v katerem jo je pozvala k odpravi nekaterih pomanjkljivosti.
- 19 Tožeča stranka je poslala podatke 12. maja, 31. oktobra in 23. novembra 2006, preden je Komisija 19. decembra 2006 z objavo obvestila o začetku pregleda v *Uradnem listu Evropske unije* (UL C 311, str. 51) začela vmesni pregled. Komisija je po posvetu s svetovalnim odborom ugotovila, da je zahtevek na prvi pogled vseboval dovolj dokazov.
- 20 V zvezi s tožečo stranko se je pregled nanašal le na preučitev dampainga. Preiskava dampainga je vključevala obdobje od 1. oktobra 2005 do 30. septembra 2006.
- 21 Vse zainteresirane stranke, ki so zahtevale, da se jih zasliši, in so dokazale, da obstajajo posebni razlogi za njihovo zaslišanje, so bile zaslišane.
- 22 Svet je 10. marca 2008 sprejel Uredbo (ES) št. 238/2008 o zaključku delnega vmesnega pregleda v skladu s členom 11(3) Osnovne uredbe o protidampinški dajatvi za uvoz SAN s poreklom iz Rusije (UL L 75, str. 14). Navedeni pregled je bil zaključen brez sprememb veljavnih ukrepov.

Postopek in predlogi strank

- 23 Tožeča stranka je s tožbo, ki jo je 13. marca 2007 vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, začela ta postopek.
- 24 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano uredbo razglasi za nično, zlasti njen člen 1, in sicer v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko in njeni hčerinski družbi, kot sta opredeljeni v uvodni izjavi 14(a) in (b) navedene uredbe;
 - Svetu naloži plačilo stroškov.
- 25 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- zavrže tožbo;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.
- 26 Komisiji je bila na predlog za intervencijo, ki ga je vložila 3. julija 2007, s sklepom predsednika tretjega senata Splošnega sodišča z dne 7. septembra 2007 dovoljena intervencija v podporo predlogom Sveta.
- 27 Potem ko je tožeča stranka na obravnavi predložila dodatno dokazilo, je Svet 3. januarja 2012 sodnemu tajništvu Splošnega sodišča posredoval stališča, s katerimi je izpodbijal upoštevnost tega dokazila.
- 28 Sodni tajnik Splošnega sodišča je z dopisom z dne 31. januarja 2012 stranke obvestil, da je ustni postopek zaključen.

Pravo

- 29 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja dva tožbena razloga, ki se nanašata na kršitev členov 1 in 2 osnovne uredbe in na kršitev člena 11, od (1) do (3), iste uredbe.

Prvi tožbeni razlog: kršitev členov 1 in 2 osnovne uredbe

- 30 Tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga navaja kršitev členov 1 in 2 osnovne uredbe. Ta tožbeni razlog deli na tri dele, v okviru katerih v bistvu navaja, prvič, da se je za izračun normalne vrednosti napačno štelo, da se proizvodni in prodajni stroški zadevnega proizvoda niso razumno odražali v njenih računovodskih evidencah in da bi jih zato bilo treba prilagoditi. Drugič, navaja, da je bila prilagoditev cene ruskega plina napačno izračunana na podlagi cene v Waidhausu (Nemčija), in da od višine te prilagoditve ni bila odbita 30-odstotna izvozna dajatev, ki se uporablja za ruski plin. Tretjič, navaja, da so bile od njene izvozne cene za prvo neodvisno stranko napačno odbite provizije hčerinskih družb, ki sta del enotnega gospodarskega subjekta, ki ga tožeča stranka predstavlja.
- 31 Najprej je treba opozoriti, da imata Svet in Komisija (v nadaljevanju: instituciji), kadar na podlagi osnovne uredbe sprejmeta konkretne protidampinške ukrepe, široko diskrecijsko pravico zaradi zapletenosti gospodarskih, političnih in pravnih razmer, ki jih morata preučiti (sodbi Sodišča z dne 7. maja 1991 v zadevi Nakajima proti Svetu, C-69/89, Recueil, str. I-2069, točka 86, in z dne 29. maja 1997 v zadevi Rotexchemie, C-26/96, Recueil, str. I-2817, točka 10; sodbe Splošnega sodišča z dne 28. septembra 1995 v zadevi Ferchimex proti Svetu, T-164/94, Recueil, str. II-2681, točka 131; z dne 5. junija 1996 v zadevi NMB France in drugi proti Komisiji, T-162/94, Recueil, str. II-427, točka 72; z dne 18. septembra 1996 v zadevi Climax Paper proti Svetu, T-155/94, Recueil, str. II-873, točka 98; z dne 25. septembra 1997 v zadevi Shanghai Bicycle proti Svetu, T-170/94, Recueil, str. II-1383, točka 63, in z dne 17. julija 1998 v zadevi Thai Bicycle proti Svetu, T-118/96, Recueil, str. II-2991, točka 32).
- 32 Iz navedenega izhaja, da mora biti nadzor sodišč Unije nad to presojo omejen na preverjanje spoštovanja postopkovnih pravil, pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja, na katerem temelji izpodbijana presoja, neobstoja očitne napake pri presoji teh dejstev ali neobstoja zlorabe pooblastil (sodbe Sodišča z dne 7. maja 1987 v zadevi NTN Toyo Bearing in drugi proti Svetu, 240/84, Recueil, str. 1809, točka 19; z dne 7. maja 1987 v zadevi Nippon Seiko proti Svetu, 258/84, Recueil, str. 1923, točka 21, in z dne 14. marca 1990 v zadevi Gestetner Holdings proti Svetu in Komisiji, C-156/87, Recueil, str. I-781, točka 63; zgoraj v točki 31 navedene sodbe Rotexchemie, točka 11; Climax Paper proti Svetu, točka 98; Shanghai Bicycle proti Svetu, točka 64, in Thai Bicycle proti Svetu, točka 33).

Prvi del prvega tožbenega razloga

- 33 Tožeča stranka želi v okviru prvega dela dokazati, da sta instituciji za izračun normalne vrednosti napačno upoštevali načelo prilagoditve in metodo, namenjeno državam, ki nimajo tržnega gospodarstva, kar naj bi bilo v nasprotju z besedilom člena 2(5) osnovne uredbe in s to določbo v povezavi z drugimi določbami členov 1 in 2 osnovne uredbe (prvi očitek), ter določbami protidampinškega sporazuma iz leta 1994 (drugi očitek).

– Prvi očitek

- 34 Po mnenju tožeče stranke je v skladu z besedilom člena 2(5) osnovne uredbe institucijam omogočeno, da preverijo, ali so bistveni proizvodni in prodajni stroški pravilno zabeleženi in vknjiženi v evidence proizvajalcev. Po drugi strani pa naj ne bi bilo določeno, da lahko te institucije preverijo, ali so ti stroški razumni glede na višino cen na drugem trgu. Iz besedila člena 2(5) osnovne uredbe naj ne bi

bilo razvidno, da je treba preveriti „zanesljivost“ bistvenih elementov proizvodnih in prodajnih stroškov zadevnega proizvoda ob upoštevanju cen ali vrednosti podobnih vhodnih surovin, izvoženih v Evropsko unijo, ali tistih, ki jih je mogoče najti na nereguliranih trgih tretjih držav.

- 35 Tožeča stranka poleg tega navaja, da razlaga člena 2(5) osnovne uredbe v povezavi z drugimi določbami členov 1 in 2, od (1) do (6), iste uredbe, ne potrjuje, da sta instituciji v obravnavani zadevi upravičeno prilagodili ceno plina.
- 36 Najprej je treba navesti, da tožeča stranka ne izpodbija same odločitve Sveta, da za izračun normalne vrednosti zadevnega proizvoda uporabi določbe člena 2(3) osnovne uredbe.
- 37 S to določbo so po eni strani opredeljena merila za odstopanje od metode za določitev normalne vrednosti, ki temelji na cenah na notranjem trgu države izvoznice, ter po drugi strani subsidiarne metode za izračun te vrednosti.
- 38 V obravnavani zadevi sta instituciji uporabili metodo, določeno v členu 2(3) osnovne uredbe, v skladu s katero se normalna vrednost proizvoda izračuna na osnovi proizvodnih stroškov v državi porekla, katerim se doda razumen znesek za prodajne, upravne in druge splošne stroške ter za dobiček (v nadaljevanju: konstruirana normalna vrednost).
- 39 Stranki si nasprotujeta glede določitve proizvodnih stroškov zadevnega proizvoda z uporabo člena 2(5), prvi pododstavek, osnovne uredbe. Natančneje, spor se nanaša na izračun stroška plina pri proizvodnji zadevnega proizvoda.
- 40 Ni sporno, da je plin glavna vhodna surovina zadevnega proizvoda in da je bila cena plina, do katere je bila tožeča stranka upravičena za proizvodnjo navedenega proizvoda, v Rusiji regulirana. Strošek plina, ki ga navaja tožeča stranka, kot tak ni sporen, saj Svet ne navaja, da bi bil ta strošek drugačen od tistega, ki je zabeležen v računovodskih evidencah tožeče stranke. Tožeča stranka Svetu očita, da normalne vrednosti zadevnega proizvoda ni izračunal na podlagi tega stroška in da je za ta izračun uporabil drugo ceno plina, in sicer višjo ceno z drugega trga, in ne z ruskega notranjega trga.
- 41 Iz člena 2(3), prvi stavek, osnovne uredbe v povezavi z odstavkom 5, prvi pododstavek, prvi stavek, osnovne uredbe je razvidno, da se za izračun normalne vrednosti na podlagi proizvodnih stroškov stroški običajno izračunavajo na osnovi računovodskih evidenc, ki jih hrani stranka v preiskavi.
- 42 Instituciji zatrjujeta, da sta v drugi od navedenih določb dve opredelitvi, ki ju je mogoče šteti za dva pogoja, in sicer, da morajo biti po eni strani evidence vodene v skladu s splošno sprejetimi računovodskimi načeli v zadevni državi, in po drugi strani, da je treba v evidencah razumno upoštevati stroške, povezane s proizvodnjo in prodajo zadevnega proizvoda. Drugi pogoj naj bi institucijama omogočal, da v skladu s členom 2(5), prvi pododstavek, drugi stavek, osnovne uredbe preverita „razumnost“ upoštevanja stroškov v evidencah, tudi če so splošno sprejeta računovodska načela v zadevni državi upoštevana, in da po potrebi prilagoditve opravita tako, da se poleg evidenc opreta na druge vire podatkov.
- 43 Svet ne zatrjuje, da v obravnavani zadevi prvi pogoj ni izpolnjen. Nasprotno meni, da v evidencah tožeče stranke niso razumno upoštevani proizvodni stroški zadevnega proizvoda, glede na to, da naj bi bila cena plina umetno nizka in bistveno nižja od cene plina na nereguliranih trgih. Svet naj bi zato v skladu s členom 2(5), prvi pododstavek, osnovne uredbe pravilno prilagodil ceno plina na podlagi podatkov iz drugih reprezentativnih trgov.

- 44 Preveriti je torej treba, ali je Svet smel odstopiti od stroškov plina, ki jih je tožeča stranka pri proizvodnji zadevnega proizvoda dejansko imela in so zabeleženi v njenih računovodskih izkazih, ker je bil po njegovem mnenju ta strošek umetno nizek zaradi cenovne ureditve plina v Rusiji, in ali je smel zato ta strošek prilagoditi tako, da ga je zvišal ob upoštevanju cene plina na trgu, ki ga je štel za reprezentativnega.
- 45 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da člen 2(3), prvi stavek, osnovne uredbe določa metodo za izračun normalne vrednosti, če v običajnem poteku trgovanja ni bilo prodaje podobnega proizvoda ali če je bila ta prodaja nezadostna ali če zaradi posebnih tržnih razmer taka prodaja ne omogoča ustrezne primerjave.
- 46 Drugi stavek člena 2(3) osnovne uredbe, v katerem so opredeljeni primeri posebnih tržnih razmer, je bil vstavljen z Uredbo št. 1972/2002. V skladu s tem stavkom gre za posebne tržne razmere zlasti takrat, kadar so cene umetno nizke, kadar obstajajo pomembni barter posli ali kadar obstajajo netrgovinski dogovori o oplemenitenu.
- 47 Iz uvodne izjave 3 Uredbe št. 1972/2002 je razvidno, da je bil člen 2(3), drugi stavek, osnovne uredbe vstavljen zato, da bi se bolje opredelilo, katere okoliščine je mogoče šteti za posebne tržne razmere, v katerih prodaje podobnega proizvoda ne omogočajo ustrezne primerjave. V skladu s to uvodno izjavo so lahko te okoliščine povezane z umetno nizkimi cenami, barter posli, obstojem drugih netrgovinskih dogovorov o oplemenitenu ali drugimi ovirami na trgu. Zato je mogoče, da tržni signali neustrezno odražajo ponudbo in povpraševanje, kar lahko vpliva na ustrezne stroške in cene ter povzroči, da nacionalne cene niso primerljive s cenami na svetovnem trgu ali cenami na drugih reprezentativnih trgih.
- 48 Člen 2(3), drugi stavek, osnovne uredbe določa, da posebne tržne razmere obstajajo zlasti takrat, kadar so cene na trgu države izvoznice umetno nizke.
- 49 Svet je na obravnavi potrdil, da je bila uporaba metode konstruirane normalne vrednosti upravičena zaradi nezadostnosti primerljivih običajnih trgovinskih transakcij v Rusiji. Pojasnil je, da bi se logično lahko štelo tudi, da so obstajale posebne tržne razmere, saj so bili stroški plina, ki je bistvena vhodna surovina zadevnega proizvoda, regulirani, cena zemeljskega plina na notranjem trgu pa je bila določena umetno nizko.
- 50 Navesti je treba, da člen 2(3) osnovne uredbe določa le merila za odstopanje od metod za določitev normalne vrednosti, ki se izračunava na podlagi cene proizvoda na notranjem trgu države izvoznice. Ta določba ne določa načina izračuna proizvodnih stroškov za določitev konstruirane normalne vrednosti, saj je ta izračun določen v odstavku (5) istega člena.
- 51 Člen 2(5), prvi pododstavek, osnovne uredbe določa, da se proizvodni stroški običajno izračunavajo na osnovi računovodskih evidenc, ki jih hrani stranka v preiskavi. Tako se izračun konstruirane normalne vrednosti običajno opravi z uporabo podatkov iz navedenih evidenc.
- 52 Člen 2(5), drugi in tretji pododstavek, osnovne uredbe vsebuje posebne določbe v zvezi z razporeditvijo stroškov in zagonskih stroškov. V skladu s temi določbami je stroške, ki se ponovno vpišejo v računovodske evidence, mogoče prilagoditi, saj se ti stroški lahko pod določenimi pogoji različno prilagodijo in razdelijo.
- 53 Iz člena 2(5), prvi pododstavek, osnovne uredbe je razvidno tudi, da se računovodske evidence zadevne stranke ne upoštevajo kot osnova za izračun normalne vrednosti, če se proizvodni stroški proizvoda, ki se preiskuje, v teh evidencah ne odražajo razumno. V tem primeru se v skladu z drugim stavkom navedenega pododstavka stroški prilagodijo ali določijo na podlagi drugih virov podatkov. Ti podatki

se lahko nanašajo na stroške drugih proizvajalcev ali izvoznikov, če ti podatki niso na voljo oziroma jih ni mogoče uporabiti, pa na kateri koli drugi razumni podlagi, vključno s podatki iz drugih reprezentativnih trgov.

- 54 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je bil drugi stavek člena 2(5), prvi pododstavek, osnovne uredbe o metodi za izračun navedene vrednosti vstavljen z Uredbo št. 1972/2002.
- 55 Iz uvodne izjave 4 zadnjenedene uredbe je razvidno, da je bil navedeni drugi stavek vstavljen zato, da se podajo smernice, ki jih je na trgu treba upoštevati, če v evidencah niso razumno upoštevani proizvodni in prodajni stroški zadevnega proizvoda, zlasti v posebnih tržnih razmerah, v katerih prodaja podobnega proizvoda ne omogoča ustrezne primerjave. V skladu z isto uvodno izjavo je treba v takem primeru podatke pridobiti iz virov, na katere takšna izkrivljanja ne vplivajo.
- 56 V isti uvodni izjavi 4 Uredbe št. 1972/2002 je navedeno, da se lahko uporabijo stroški drugih proizvajalcev ali izvoznikov s sedežem v isti državi, če pa ti podatki niso na voljo oziroma jih ni mogoče uporabiti, je mogoče uporabiti vsak drug razumen vir, med drugim tudi podatke iz drugih reprezentativnih trgov. Iz te uvodne izjave je razvidno tudi, da je upoštevne podatke mogoče uporabiti bodisi za prilagoditev nekaterih postavk v evidencah obravnavane stranke, če pa to ni mogoče, pa za določitev stroškov te stranke.
- 57 Svet je v obravnavani zadevi pred Splošnim sodiščem zatrjeval, da je šlo za posebne tržne razmere, saj je bila cena plina, ki je bistvena vhodna surovina zadevnega proizvoda, regulirana tako, da je bila na notranjem trgu umetno nizka. Tožeča stranka ni izpodbijala tega, da je bila cena na ruskem trgu regulirana in da je predstavljala velik delež stroškov zadevnega proizvoda.
- 58 Ker je bila cena plina v Rusiji regulirana, je dejansko treba upoštevati, da je na proizvodne stroške zadevnega proizvoda vplivalo izkrivljanje ruskega notranjega trga glede cene plina, saj ta cena ni bila posledica tržnih silnic.
- 59 Poleg tega naj bi razlaga člena 2(5), prvi stavek, osnovne uredbe, ki jo podaja tožeča stranka in se nanaša na izračunavanje proizvodnih stroškov samo na podlagi računovodskih evidenc zadevne stranke, dokončno preprečila uporabo konstruirane normalne vrednosti zlasti v primeru, ko na proizvodne stroške vplivajo posebne tržne razmere, čeprav je ta uporaba v členu 2(3) iste uredbe izrecno določena.
- 60 Instituciji sta torej pravilno presodili, da ene od postavk v evidencah tožeče stranke ni mogoče šteti za razumno in da jo je zato treba prilagoditi, in sicer z uporabo drugih virov iz trgov, ki sta jih šteli za reprezentativnejše, in da je tako treba prilagoditi ceno plina.
- 61 Tožeča stranka glede trditve, da le člen 2(7) osnovne uredbe institucijam omogoča, da normalno vrednost določijo s sklicevanjem na podatke, ki se nanašajo na cene in stroške v tretji državi, ki ima tržno gospodarstvo, in ne na podatke, ki se nanašajo na cene in stroške v državi izvoznici ali državi porekla, trdi, da je področje uporabe navedene določbe omejeno na izčrpen seznam držav brez tržnega gospodarstva. Vendar tožeča stranka dodaja, da na dan začetka preiskave, ki se nanaša na pregled iztekajočih se ukrepov v obravnavani zadevi, Ruska federacija ni bila na seznamu zadevnih držav. Ruska federacija je status tržnega gospodarstva na nacionalni ravni pridobila leta 2002 in tak status naj bi bila neizpodbojna domneva, da so stroški proizvajalcev s sedežem v tej državi, ki so predmet preiskave, dovolj zanesljivi za izračun normalne vrednosti na podlagi zlasti člena 2, od (3) do (6), osnovne uredbe.
- 62 V obravnavani zadevi normalna vrednost ni bila ugotovljena na podlagi člena 2(7) osnovne uredbe, ker Ruska federacija v času dejanskega stanja v obravnavani zadevi ni bila ena od držav, na katere se je nanašal člen 2(7) osnovne uredbe in ker se je za navedeno dejansko stanje uporabljal člen 2, od (1) do

(6), iste uredbe. Kot pa je bilo opozorjeno zgoraj v točki 53, člen 2(5), prvi pododstavek, osnovne uredbe omogoča, da se pod določenimi pogoji upoštevajo podatki iz drugih trgov, ne le iz trga države izvoznice ali države porekla.

- 63 Tožeča stranka dodaja, da bi razlaga člena 2(5) osnovne uredbe, ki jo predlagata instituciji, pripeljala do številnih neskladij.
- 64 Po eni strani bi bil proizvajalec, ki na domačem trgu uživa ugodnosti nizke cene bistvenih vhodnih surovin, postavljen pred odločitev, ali naj svojih cen ne zviša in pri tem tvega, da se bo štelo, da v Unijo uvaža proizvode, ki so predmet dampinga, ali naj svoje cene zviša, da bi se izognil protidampinškim preiskavam, pri tem pa tvega, da cene na domačem trgu postanejo nedostopne. Isti proizvajalci bi morali, da bi se izognili protidampinški preiskavi, v nasprotju z njihovim nacionalnim pravom namesto realnih stroškov vhodnih surovin svojih proizvodov v evidence vpisati povprečne stroške teh vhodnih surovin na tujih nereguliranih trgih.
- 65 Kot Svet v zvezi s tem pravilno navaja, njegov pristop in pristop Komisije tožeče stranke ne obvezujeta k zvišanju prodajnih cen na notranjem trgu. Protidampinški ukrep, ki ga določa izpodbijana uredba, ne ovira možnosti tožeče stranke, da na ruskem trgu uporablja zelene cene (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 18. decembra 1997 v združenih zadevah Ajinomoto in NutraSweet proti Svetu, T-159/94 in T-160/94, Recueil, str. II-2461, točka 196).
- 66 Po drugi strani tožeča stranka meni, da je proizvodne stroške proizvoda v državi s tržnim gospodarstvom mogoče šteti za prenizke v primerjavi s stroški enakovrednega proizvoda, ugotovljenimi v Uniji ali na drugih tujih trgih. Protidampinška preiskava, ki jo instituciji vodita v obravnavani zadevi, naj bi bila neupravičeno nadomeščena z ureditvijo na področju državnih pomoči, natančneje z Uredbo Sveta (ES) št. 2026/97 z dne 6. oktobra 1997 o zaščiti proti subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 10, str. 78).
- 67 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se osnovna uredba in Uredba št. 2026/97, kot je razvidno iz uvodne izjave 5 zadnjenavedene uredbe, nanašata na dovolj podrobno določitev določb za izvedbo teh dveh instrumentov za zaščito trgovine.
- 68 Vendar nič ne kaže na to, da bi bilo treba vprašanje v obravnavani zadevi, ki se nanaša na ureditev, ki družbo Gazprom zavezuje k temu, da v Rusiji dobavlja zemeljski plin po nizki ceni, obravnavati le z vidika državnih pomoči. Navesti je treba, da tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza v tem smislu.
- 69 Prav tako nič ne kaže na to, da bi sama eventualna preučitev vprašanja z vidika državnih pomoči institucijama lahko preprečila, da bi to zadevo obravnavali tudi z vidika določb osnovne uredbe.
- 70 Kot je Svet navedel na obravnavi, sta skupaj s Komisijo že preučevala nekatere položaje hkrati z vidika državnih pomoči in z vidika dampinga (glej na primer sodbo Splošnega sodišča z dne 17. decembra 2008 v zadevi HEG in Graphite India proti Svetu, T-462/04, ZOdl., str. II-3685).
- 71 Kot poleg tega določata člen 14(1) osnovne uredbe in člen 24(1) Uredbe št. 2026/97, za noben izdelek ne smejo hkrati veljati protidampinške in izravnalne dajatve za obravnavanje istih razmer, ki izhajajo iz dampinga ali iz izvoznega subvencioniranja.
- 72 Iz navedenega izhaja, da prvi očitek ni utemeljen.

– Drugi očitek

- 73 Tožeča stranka meni, da je cilj določb osnovne uredbe vzpostavitev pravil protidampinškega sporazuma iz leta 1994 in da morata instituciji določbe osnovne uredbe razlagati in uporabljati v skladu s tem sporazumom.
- 74 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse izhaja, da sporazumi STO ob upoštevanju njihove narave in sistematike načeloma niso del pravil, ob upoštevanju katerih sodišče Unije nadzira zakonitost aktov institucij na podlagi člena 230, prvi odstavek, ES (sodba Sodišča z dne 9. januarja 2003 v zadevi Petrotub in Republica proti Svetu, C-76/00 P, Recueil, str. I-79, točka 53, in sodba Splošnega sodišča z dne 24. septembra 2008 v zadevi Reliance Industries proti Svetu in Komisiji, T-45/06, ZOdl., str. II-2399, točka 87).
- 75 Vendar mora sodišče Unije, če namerava Unija izpolniti posebno obveznost, ki jo je sprejela v okviru STO, ali če akt Unije izrecno napotuje na določene določbe sporazumov STO, nadzorovati zakonitost zadevnega akta Unije glede na pravila STO (zgoraj v točki 74 navedena sodba Sodišča Petrotub in Republica proti Svetu, točka 54; sodba z dne 27. septembra 2007 v zadevi Ikea Wholesale, C-351/04, ZOdl., str. I-7723, točka 30, in zgoraj v točki 74 navedena sodba Reliance Industries proti Svetu in Komisiji, točka 88).
- 76 Iz uvodne izjave 5 osnovne uredbe je razvidno, da je cilj te uredbe zlasti ta, da se v pravo Unije kolikor mogoče prenesejo nova in podrobna pravila, določena v protidampinškem sporazumu iz leta 1994, med katera sodijo zlasti pravila v zvezi z izračunom stopnje dampinga, in sicer z namenom zagotovitve ustrezne in pregledne uporabe navedenih pravil (zgoraj v točki 74 navedena sodba Petrotub in Republica proti Svetu, točka 55).
- 77 Skupnost je zato sprejela osnovno uredbo, da bi izpolnila svoje mednarodne obveznosti, ki izhajajo iz protidampinškega sporazuma iz leta 1994, s členom 2(5) osnovne uredbe pa je nameravala izpolniti posebne obveznosti iz člena 2.2.1.1 protidampinškega sporazuma iz leta 1994 (glej v tem smislu zgoraj v točki 74 navedeno sodbo Petrotub in Republica proti Svetu, točka 56).
- 78 Iz tega izhaja, da je člen 2(5) osnovne uredbe treba kolikor je mogoče razlagati ob upoštevanju člena 2.2.1.1 protidampinškega sporazuma iz leta 1994 (glej v tem smislu zgoraj v točki 74 navedeni sodbi Petrotub in Republica proti Svetu, točka 57, in Reliance Industries proti Svetu in Komisiji, točka 91 in navedena sodna praksa).
- 79 Zato je treba navesti, prvič, da se tožeča stranka sklicuje na enega zadnjih osnutkov pred sprejetjem protidampinškega sporazuma iz leta 1994, ki je glede določb, ki so postale člen 2.2.1.1 navedenega sporazuma, določal, da se „stroški običajno izračunavajo v skladu s splošno sprejetimi računovodskimi načeli države izvoznice, če se v navedenih načelih razumno odražajo proizvodni in prodajni stroški zadevnega proizvoda“. Iz tega besedila naj bi izhajalo, da je bil prvotni cilj člena 2.2.1.1 navedenega sporazuma in posledično člena 2(5) osnovne uredbe zagotoviti, da proizvajalec, ki je v preiskavi, uporabi pravilna računovodska pravila, ki objektivno odražajo dejanske stroške proizvajalca, ki je predmet preiskave, ne pa, da se preveri, ali cene vhodnih surovin, ki jih je proizvajalec plačal, ustrezajo cenam na nereguliranih trgih.
- 80 Vendar sklicevanje na različico določbe iz osnutka ne dokazuje, da je namen snovalcev navedene določbe ostal nespremenjen, zlasti če je besedilo določbe v končni različici drugačno od besedila ustrezne določbe v različici osnutka, kot to Svet v bistvu pravilno poudarja.
- 81 Drugič, besedilo določbe člena 2.2.1.1 protidampinškega sporazuma iz leta 1994 ni bistveno drugačno od besedila člena 2(5), prvi pododstavek, prvi stavek, osnovne uredbe, ki se nanaša na to, da se evidence vzdržujejo v skladu s splošno sprejetimi računovodskimi načeli države izvoznice in da se razumno upoštevajo proizvodni in prodajni stroški zadevnega proizvoda.

- 82 Kot pa je Svet pravilno poudaril na obravnavi, določbe člena 2(5), prvi pododstavek, drugi stavek, osnovne uredbe niso navedene v protidampinškem sporazumu iz leta 1994. Razlage ob upoštevanju protidampinškega sporazuma iz leta 1994 torej ni mogoče polno uporabiti glede določb, ki se nanašajo na položaj, v katerem se zadevni proizvodni stroški v evidencah ne odražajo razumno.
- 83 Dodati je treba, da pravila STO ne opredeljujejo izraza „posebne tržne razmere“, kot je opredeljen v členu 2(3), drugi stavek, osnovne uredbe in na podlagi katerega lahko instituciji presodita, ali se v evidencah razumno upoštevajo stroški v skladu s členom 2(5), prvi pododstavek, drugi stavek, osnovne uredbe, kot je ugotovljeno zgoraj v točkah od 51 do 60.
- 84 Drugi očitek torej ni utemeljen.
- 85 Iz vsega navedenega izhaja, da prvi del prvega tožbenega razloga ni utemeljen.

Drugi del prvega tožbenega razloga

- 86 Tožeča stranka navaja kršitev člena 2(5), prvi pododstavek, drugi stavek, osnovne uredbe, očitno napako pri presoji in neobstoje obrazložitve, ker naj bi Svet z izpodbijano uredbo ohranil prilagoditev cene plina, ki je bila plačana na podlagi cene v Waidhausu, in od zneska prilagoditve ni odbil izvozne dajatve v višini 30 %, ki se uporablja za ruski plin. Tožeča stranka v zvezi s tem izpodbija zadnje stavke uvodne izjave 58 izpodbijane uredbe.
- 87 V njih je navedeno:
- „[...] stroški plina, ki so jih imeli ruski proizvajalci, [so bili] prilagojeni na podlagi informacij z drugih reprezentativnih trgov. Prilagojena cena je temeljila na povprečni ceni ruskega plina pri prodaji za izvoz na nemško/češki meji (Waidhaus) in neto stroških prevoza. Waidhaus, glavno vozlišče za prodajo ruskega plina v EU, ki je hkrati največji trg za ruski plin in na katerem cene ustrezno odražajo stroške, se lahko šteje za reprezentativen trg v smislu člena 2(5) osnovne uredbe.“
- 88 Tožeča stranka po eni strani navaja, da če bi instituciji izbrali drugo podlago, kot je cena za izvoz ruskega plina v baltske države ali katerikoli reprezentativni trg, na katerem je raven cen plina najbližja njeni, bi bila stopnja dampinga negativna ali drugačna. Instituciji bi morali izbrati „razumno podlago“ v smislu člena 2(5), drugi stavek, osnovne uredbe, in ne cene v Waidhausu.
- 89 Najprej, očitna napaka pri presoji naj bi bila posledica tega, da so bile cene plina na reprezentativnih trgih, ki jih je Komisija omenila kot možne podlage za prilagoditev (in sicer Evropska unija, Združeno kraljestvo, Združene države, Kanada ali Japonska), v svetovnem merilu najvišje in niso bile blizu ravni cene plina tožeče stranke.
- 90 Dalje, prilagoditev cene plina naj bi bila opravljena na podlagi cene znotraj Skupnosti, in sicer na nemško-češki meji, ki ne odraža le proizvodnih in prodajnih stroškov plina, ampak tudi dobiček vozlišča Waidhaus v Skupnosti. Iz podlage, ki se je uporabila za prilagoditev, je mogoče sklepati, da je bila tožeča stranka glede večjega dela svojih celotnih proizvodnih stroškov na nemško-češki meji in kupovala plin neposredno na trgu Waidhausu. Vendar postavitve tožeče stranke v položaj, v katerem bi zadevni proizvod proizvajala v Rusiji, pri tem pa plačevala izvozne dajatve in stopnje znotraj Skupnosti, ni „razumna podlaga“ v smislu člena 2(5) osnovne uredbe.
- 91 Nazadnje, trg Waidhausu naj bi bil le odraz geografskega položaja tega kraja, kjer potekajo glavni ruski plinovodi med Rusijo in Evropsko unijo, ter številnih pogodb o dobavi in količini plina, o katerih se pogaja. Ti dejavniki naj ne bi bili pomembni za določitev cene plina v Waidhausu na „razumni podlagi“.

- 92 Tožeča stranka po drugi strani navaja, da je Svet storil tudi očitno napako pri presoji in da v izpodbijani uredbi ni obrazložil, zakaj ni želel odbiti 30-odstotnih dajatev na izvoz ruskega plina, odbil pa je transportne stroške, kot je razvidno iz besedila uvodne izjave 58 izpodbijane uredbe.
- 93 Izvedeno razlogovanje naj bi bilo neskladno in protislovno, saj bi se po navedbah tožeče stranke – da ruskim potrošnikom ni treba plačati prenosa plina iz Rusije v Waidhaus, zaradi česar se transportni in distribucijski stroški plina odbijejo – morala odbiti tudi 30-odstotna dajatev, pobrana pri izvozu plina iz Rusije in ki je tožeča stranka za proizvodnjo zadevnega proizvoda v Rusiji nikoli ne plača.
- 94 Tožeča stranka dodaja, da tudi če sta instituciji nameravali sankcionirati sistem dvojnih cen, ki ga ruski organi uporabljajo v sektorju plina, ju to ne bi smelo oprostiti od obveznosti, da prilagoditev cene plina utemeljita na razumni podlagi v smislu člena 2(5) osnovne uredbe.
- 95 V zvezi s tem je treba navesti, prvič, da instituciji pri izbiri cene iz Waidhausa kot referenčne cene nista zavezani upoštevati vseh obstoječih referenčnih cen v okviru protidampinškega postopka, ampak morata v primeru dvoma pri izbiri referenčne cene poglobljeno preučiti morebitne predloge, ki jih podajo stranke (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 22. oktobra 1991 v zadevi Nölle, C-16/90, Recueil, str. I-5163, točka 32).
- 96 V obravnavani zadevi Svet v izpodbijani uredbi ni storil očitne napake pri presoji s tem, da je vztrajal pri odločitvi za ceno iz Waidhausa, ki se je zdela razumna iz več razlogov.
- 97 Kot je navedeno v uvodni izjavi 58 izpodbijane uredbe, je Waidhaus glavna namembna točka za dobavo ruskega plina v Uniji. Iz spisa je razvidno, da je Waidhaus nemško mesto na vozlišču glavnih ruskih plinovodov med Rusijo in Unijo ter je glede na število sklenjenih pogodb o dobavi in količini zadevnega plina najpomembnejša namembna točka za plin, ki ga ruski proizvajalci izvažajo v Unijo.
- 98 V nasprotju s tem, kar tožeča stranka trdi v tožbi, ruski prodajalci svojim evropskim strankam torej zaračunajo ceno plina, ki se v tem kraju doseže s pogajanjem, in ne cene, ki nastane znotraj Skupnosti.
- 99 Dalje, ob upoštevanju količine zadevnega plina in števila sklenjenih pogodb nič ne kaže na to, da cena ruskega plina v Waidhausu ni rezultat neizkrivljenih tržnih silnic.
- 100 Tožeča stranka je na obravnavi predložila Odločbo Komisije z dne 8. julija 2009 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 Pogodbe ES (Zadeva COMP/39.401 – E.ON/GDF) (povzetek v UL C 248, str. 5) in zavrnila, da je omejevalni sporazum, ki je bil s to odločbo sankcioniran, vplival na podatke, ki jih je Komisija uporabila pri izračunu prilagoditve v tej zadevi. Po njenem mnenju iz navedene odločbe izhaja, da cena ruskega plina v Waidhausu ni rezultat tržnih silnic.
- 101 Komisija je – prav tako na obravnavi – izrazila dvom o dopustnosti dokaza, predloženega na tej stopnji postopka, Svet pa je izpodbijal le upoštevnost takega dokaza.
- 102 Ne da bi bilo treba odločiti o dopustnosti navedenega dokaza in glede na to, da je Komisija sprejela odločbo E.ON/GDF (glej zgoraj točko 100) po sprejetju izpodbijane uredbe, zadostuje ugotovitev, da čeprav je ta vezana na prodajo plina iz Rusije, se nanaša le na preučitev sporazuma med družbama E.ON in GDF o razdelitvi trgov v Nemčiji in Franciji za prodajo plina njunim strankam. Ne nanaša se na preučitev trgovskega izvoznega trga ruskega plina za celotno Unijo niti na preučitev razmerij družb E.ON in GDF z njunimi dobavitelji ruskega plina.
- 103 Nazadnje, čeprav tožeča stranka izpodbija, da je cena iz Waidhausa bistveno višja od cene plina, ki se prodaja na ruskem notranjem trgu, v repliki sama priznava, da je lahko nižja od dogovorjene cene plina v Združenem kraljestvu, Združenih državah ali Kanadi. Instituciji torej nista izbrali najvišje referenčne cene na trgu. Poleg tega ni gotovo, da cena plina za izvoz v baltske države ni primerljiva s ceno plina, ki se prenaša preko Waidhausa.

- 104 Drugič, tožeča stranka glede odločitve, da od izvoznih dajatev, pobranih v Rusiji, odbije le transportne stroške, ki so predmet odbitka, navaja tri zadeve, v katerih so bile izdane uredbe Sveta, ki naj bi potrjevale, da je praksa odločanja Sveta nedosledna in napačna.
- 105 Svet odgovarja, da sta s Komisijo v treh zadevah, ki jih tožeča stranka navaja, odbila le trošarine za notranjo prodajo plina, nista pa odbila nobene izvozne dajatve. V zvezi s tem pojasnjuje, da je v uvodni izjavi 31 Uredbe Sveta (ES) št. 1891/2005 z dne 14. novembra 2005 o spremembi Uredbe (EGS) št. 3068/92 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve pri uvozu kalijevega klorida s poreklom iz Belorusije, Rusije ali Ukrajine (UL L 302, str. 14) napačno navedeno, da so izvozne carinske dajatve odbite od cene izvoženega plina. Svet navaja, da ga je Komisija obvestila, da dejansko ni bila opravljena nobena tovrstna prilagoditev.
- 106 Glede tega razen v Uredbi št. 1891/2005, ki se v uvodni izjavi 31 sklicuje na odbitek izvoznih carinskih dajatev, ki dejansko ni bil opravljen, te dajatve v drugih uredbah, na katere se tožeča stranka opira, niso bile odbite.
- 107 Iz uvodne izjave 97 Uredbe Sveta (ES) št. 954/2006 z dne 27. junija 2006 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz določenih brezšivnih cevi iz železa ali jekla s poreklom iz Hrvaške, Romunije, Rusije in Ukrajine, o razveljavitvi uredb Sveta (ES) št. 2320/97 in (ES) št. 348/2000, o zaključku vmesnih pregledov in pregledov zaradi izteka protidampinških dajatev na uvoz določenih brezšivnih cevi iz železa ali nelegiranega jekla s poreklom, med drugim, iz Rusije in Romunije ter o zaključku vmesnih pregledov protidampinških dajatev na uvoz določenih brezšivnih cevi iz železa ali nelegiranega jekla s poreklom, med drugim, iz Rusije in Romunije ter Hrvaške in Ukrajine (UL L 175, str. 4), ki jo tožeča stranka navaja, je namreč razvidno, da je bila prilagoditev stroškov plina opravljena na podlagi cene plina, ki se izvaža v zahodno Evropo, brez transportnih stroškov in trošarin.
- 108 Prav tako je bila v skladu z uvodno izjavo 54 Uredbe Sveta (ES) št. 1050/2006 z dne 11. julija 2006 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz kalijevega klorida s poreklom iz Belorusije in Rusije (UL L 191, str. 1) prilagoditev plina opravljena na podlagi podatkov o ceni plina za izvoz, brez transportnih stroškov, DDV in trošarin.
- 109 Svet neodbiten izvoznih dajatev vsekakor upravičuje s tem, da na določitev cene s strani družbe Gazprom ne vpliva znesek izvoznih dajatev. Svet je v utemeljitev te trditve v prilogi B.2 k odgovoru na tožbo posredoval podatke o razvoju cen ruskega plina, ki potrjujejo to, da je ta cena v veliki meri neodvisna od zneska izvoznih dajatev. Svet je med drugim dodal, da je družba Gazprom vedno skušala, kolikor je bilo mogoče, dvigniti ceno plina, ki ga je prodajala, in da na določitev te cene ni vplival znesek izvoznih dajatev, ampak le cena, ki so jo bile stranke družbe Gazprom pripravljene plačati. Svet je na obravnavi ponovil svojo analizo, v skladu s katero je pomembna cena, ki se plača v Waidhausu, ne da bi bilo upoštevno, kaj ta cena vključuje.
- 110 Tožeča stranka pa ni uspela ne pojasniti ne dokazati, kako bi lahko višina izvoznih dajatev vplivala na določitev cene s strani družbe Gazprom v Waidhausu. Ugotoviti je torej treba, da Svet s tem, da od cene, plačane v Waidhausu, ni odbil navedenih dajatev, ni storil očitne napake pri presoji.
- 111 Poleg tega je treba dodati, da okoliščina, da so bile v obeh zadevah, ki ju navaja tožeča stranka, trošarine odbite, in da so bili v obravnavani zadevi odbiti tudi transportni stroški, ne vpliva na vprašanje, ali je v obravnavani zadevi lahko prišlo do očitne napake pri presoji glede zavrnitve odbitka izvoznih dajatev.
- 112 Nazadnje, treba je zavrnuti argumentacijo tožeče stranke o neobrazložitvi zavrnitve odbitka 30-odstotne dajatve na izvoz ruskega plina, vendar ob odbitku transportnih stroškov. Obrazložitev izpodbijane uredbe je namreč treba presojati ob upoštevanju zlasti informacij, ki so bile sporočene tožeči stranki, in stališč, ki jih je predložila v upravnem postopku (sodba Splošnega sodišča z dne 4. marca 2010 v zadevi Foshan City Nanhai Golden Step Industrial proti Svetu, T-410/06, ZOdl., str. II-879, točka 127).

- 113 V obravnavani zadevi so bili na strani 5 dopisa Komisije z dne 12. decembra 2006, ki je bil na tožečo stranko naslovljen v upravnem postopku in ji bil posredovan v prilogi A12 k tožbi, navedeni razlogi, zakaj ni bilo treba odbiti 30-odstotne dajatve na izvoz ruskega plina, zato Svetu teh pojasnil ni bilo treba ponoviti v besedilu izpodbijane uredbe in se je lahko omejil na dejanske in pravne razloge, ki so podlaga za navedeno uredbo.
- 114 Drugi del prvega tožbenega razloga torej ni utemeljen.
- Tretji del prvega tožbenega razloga
- 115 Tožeča stranka navaja kršitev člena 2(10) osnovne uredbe in očitno napako pri presoji, saj je Svet v izpodbijani uredbi od njene izvozne cene za prvo neodvisno stranko odbil proviziji hčerinskih družb, ki so del enotnega gospodarskega subjekta, ki ga tožeča stranka predstavlja. Tožeča stranka v zvezi s tem izpodbija uvodno izjavo 62 izpodbijane uredbe, ker se v njej ponovijo stališča Komisije z dne 28. septembra 2006, in sicer da se od izvoznih dajatev odbijejo provizije njenih hčerinskih trgovskih družb Eurochem Moscou in Eurochem Trading GmbH.
- 116 Po mnenju tožeče stranke prilagoditve, našteje v členu 2(10) osnovne uredbe, niso niti obvezne niti samodejne in stranka, ki zahteva prilagoditev, nosi dokazno breme.
- 117 Najprej je treba opozoriti na upošteveni dejanski okvir, v katerem sta instituciji v obravnavani zadevi uporabili člen 2(10) osnovne uredbe, ki določa, da se primerjava med normalno vrednostjo in izvozno ceno opravi na isti trgovinski ravni in glede na prodajo, opravljeno v kolikor je mogoče istem času, pri čemer se upoštevajo druge razlike, ki vplivajo na primerljivost cen.
- 118 Svet je v zvezi z uporabo navedene določbe navedel, da tožeča stranka in njeni proizvodni družbi zadevnega proizvoda niso prodajale neposredno strankam v Združenih državah. Pojasnil je, kako se je prodaja opravljala. Proizvodni družbi, hčerinski družbi tožeče stranke, sta z njo sklenili pogodbo o trgovskem zastopanju, pri čemer je ta na podlagi navedene pogodbe prejela provizijo na prodajo proizvoda. Tožeča stranka je kot komisionar delovala tako, da sta njeni proizvodni podjetji proizvod prodajali dvema trgovskima družbama, prav tako njenima hčerinskima družbama, eni s sedežem na Britanskih Deviških otokih, katere dejavnost je prenehala leta 2005, in drugi, ki je imela sedež v Švici. Ti trgovski družbi sta v zameno za maržo zadevni proizvod prodajali prvi neodvisni stranki.
- 119 Čeprav je tožeča stranka navedla, da je ta stališča izpodbijala v upravnem postopku, je to storila le zato, da bi zatrdila, da je vse od nje odvisne družbe, vključno z njenimi proizvodnimi družbami in trgovskima družbama, imel v lasti, nadziral in vodil isti delničar, in sicer ona. Po njenem mnenju sta družbi Eurochem Moscou in Eurochem Trading opravljali enake dejavnosti kot so dejavnosti službe za celostno integrirano izvozno prodajo.
- 120 Iz uvodnih izjav od 59 do 62 izpodbijane uredbe je razvidno, da sta bili normalna vrednost in izvozna dajatev določeni na ravni „distribucije“.
- 121 V zvezi s tem je v uvodni izjavi 59 izpodbijane uredbe glede normalne vrednosti navedeno, kot je že bilo navedeno, da je bila ta izračunana na podlagi proizvodnih stroškov vrst izdelka, ki se izvažajo, po prilagoditvi za ceno plina, navedeno v uvodni izjavi 58 iste uredbe, povečano za razumni znesek za prodajne stroške, upravne stroške in druge splošne stroške ter dobiček. V uvodni izjavi 61 izpodbijane uredbe je navedeno, da so bili zneski stroškov prodaje, upravnih stroškov in drugih splošnih stroškov ter dobička določeni na podlagi povprečnih ponderiranih zneskov treh severnoameriških proizvajalcev in da znesek tako določenega dobička ni presegel dobička, ki so ga ustvarili ruski proizvajalci pri prodaji izdelkov iste splošne kategorije na njihovem notranjem trgu.

- 122 Glede izvozne cene je v uvodni izjavi 62 izpodbijane uredbe navedeno, da je bila določena na podlagi izvoznih cen, ki so bile dejansko plačane ali se morajo plačati prvi neodvisni stranki v Združenih državah, kar je največji izvozni trg tožeče stranke.
- 123 Člen 2(10) osnovne uredbe določa, da so mogoče prilagoditve.
- 124 Vendar je v skladu s sodno prakso tako iz besedila kot iz sistematike člena 2(10) osnovne uredbe razvidno, da se lahko prilagoditev izvozne cene ali normalne vrednosti opravi le zato, da se upoštevajo razlike med dejavniki, ki vplivajo na cene, in torej njihova primerljivost (sodba Splošnega sodišča z dne 21. novembra 2002 v zadevi Kundan in Tata proti Svetu, T-88/98, Recueil, str. II-4897, točka 94). Drugače povedano, smisel prilagoditve je v ponovni vzpostavitvi skladnosti med normalno vrednostjo in izvozno ceno.
- 125 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 2(10)(i) osnovne uredbe določa, da se prilagoditev opravi zaradi razlik v provizijah, ki se plačujejo za obravnavane prodaje. V drugem stavku navedene določbe je navedeno, da pojem „provizije“ vključuje tudi maržo, ki jo je prejel trgovec izdelka ali podobnega izdelka, če je vloga takšnega trgovca podobna vlogi zastopnika, ki dela na podlagi provizije.
- 126 Navedeni drugi stavek člena 2(10)(i) osnovne uredbe izhaja iz člena 1(5) Uredbe št. 1972/2002. V skladu z uvodno izjavo 6 zadnjenavedene uredbe je bil zadevni stavek dodan zato, da se v skladu z ustaljeno prakso institucij opredeli, da so te prilagoditve potrebne tudi, če stranke ne delujejo v razmerju naročnik – zastopnik, temveč delujoče kot kupec in prodajalec dosejajo enak gospodarski rezultat.
- 127 Zato člen 2(10)(i) osnovne uredbe omogoča, da se prilagoditev izvede ne le zaradi razlik pri provizijah, plačanih za zadevne prodaje, ampak tudi zaradi marže, ki jo dobijo trgovci proizvoda, če imajo vlogo, podobno vlogi zastopnika, ki deluje na podlagi provizij (sodba Splošnega sodišča z dne 18. marca 2009 v zadevi Shanghai Excell M&E Enterprise in Shanghai Adeptech Precision proti Svetu, T-299/05, ZOdl., str. II-565, točka 281).
- 128 V obravnavani zadevi je torej treba preučiti vloge tožeče stranke, njenih proizvodnih družb in njenih trgovskih družb.
- 129 Tožeča stranka ni izpodbijala, da so bile provizije plačane na podlagi pogodbe o trgovskem zastopanju glede izvozne prodaje. Svet je poudaril, da je bila ta pogodba čista pogodba o trgovskem zastopanju, ki je vsebovala celo arbitražno klavzulo.
- 130 Tožeča stranka trdi, da instituciji nista dokazali vpliva teh provizij na primerljivost izvozne cene in normalne vrednosti.
- 131 Svet pa je navedel, da so plačane provizije pomenile nadomestilo za naloge, opravljene v okviru dejavnosti, ki so bile podobne dejavnostim posrednika, ki deluje na podlagi provizij, in da je izplačilo teh provizij pomenilo le interno prerazporeditev dobička, ki ni vplivala na primerljivost cen.
- 132 Ni bilo izpodbijano, da je trgovska družba zadevni proizvod ponovno prodala in določila ceno, ki je vključevala maržo, ter s tem opravljala vlogo trgovca. Dodati je treba, da tožeča stranka razen navedb, da skupaj s svojimi družbami tvori en gospodarski subjekt, ni izpodbijala niti svoje vloge niti vlog svojih proizvodnih in trgovskih družb, kot se opozarja zgoraj v točki 118.
- 133 Poleg tega se je sklicevala na informativni dokument Komisije, v katerem je bilo navedeno, da je bila vsa izvozna prodaja tožeče stranke opravljena neposredno prek povezanih družb. Vendar taka navedba ne zadostuje za učinkovito izpodbijanje razmerij med zadevnimi družbami, kot jih je ugotovil Svet.

134 V obravnavani zadevi torej ni bil kršen člen 2(10)(i) osnovne uredbe in pri uporabi te določbe ni prišlo do očitne napake pri presoji.

135 Tretji del prvega tožbenega razloga torej ni utemeljen.

136 Iz vseh predhodnih navedb izhaja, da je prvi tožbeni razlog treba šteti za neutemeljen in ga je zato treba zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 11, od (1) do (3), osnovne uredbe

137 Tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga navaja kršitev člena 11, od (1) do (3), osnovne uredbe.

138 Glede kršitve člena 11(3) osnovne uredbe pojasnjuje, da bi instituciji morali začeti, voditi in zaključiti vmesni pregled v povezavi s pregledom zaradi izteka ukrepov. Tožeča stranka naj bi zadostne dokaze predložila ob vložitvi zahtevka za vmesni pregled 1. avgusta 2005, vsekakor pa takrat, ko je Komisiji 9. septembra in 27. oktobra 2005 podala odgovora v zvezi z izračunom stopnje dampinga.

139 Tožeča stranka glede kršitve člena 11(1) osnovne uredbe dodaja, da sta instituciji ob upoštevanju istih dokazov napačno sprejeli izpodbijano uredbo in ohranili protidampinške dajatve na njihovi osnovni ravni. V zvezi s tem poudarja, da so bile ohranjene protidampinške dajatve ugotovljene z uporabo metodologij, namenjenih državam brez tržnega gospodarstva, in na podlagi industrije Unije, ki je bila vsekakor manjša, saj je Unijo takrat sestavljalo le 15 držav članic.

140 Svet meni, da je drugi tožbeni razlog nedopusten, saj po njegovem mnenju tožeča stranka v okviru tega tožbenega razloga trdi predvsem, da Komisija in Svet vmesnega pregleda začetnih ukrepov nista začela v primernem roku. Ta tožbeni razlog naj ne bi podpiral predloga tožeče stranke za razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe.

141 Svet se podredno sklicuje na prekluzivni rok. Trdi, da tožeča stranka na tej stopnji ne more več izpodbijati neobstoja ali zavrnitve začetka vmesnega pregleda, ki naj bi postala dokončna. Opira se na sodbi Sodišča z dne 9. marca 1994 v zadevi TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, Recueil, str. I-833) in z dne 15. februarja 2001 v zadevi Nachi Europe (C-239/99, Recueil, str. I-1197).

142 Tožeča stranka izpodbija ugovor nedopustnosti, ker se njen drugi tožbeni razlog ne nanaša le na pozen začetek vmesnega pregleda, ampak tudi na ohranitev protidampinških ukrepov z izpodbijano uredbo. Navaja, da Komisija nikoli ni zavrnila začetka vmesnega pregleda, saj ga je 19. decembra 2006 celo začela, kar naj bi dokazovalo, da tožeča stranka ni imela možnosti niti za vložitev tožbe zaradi nedelovanja zoper zatrjevani neobstoja začetka tega pregleda niti za vložitev ničnostne tožbe zoper prav tako zatrjevano zavrnitev začetka navedenega pregleda. Dodaja, da obvestila Komisije o začetku pregledov niso izpodbijni akti.

143 Tožeča stranka naj na dan vložitve tožbe nikakor ne bi imela možnosti za vložitev tožbe zaradi nedelovanja, saj je Komisija že ukrepala. Prav tako naj pred sprejetjem izpodbijane uredbe ne bi imela možnosti za vložitev ničnostne tožbe.

144 V zvezi s tem je treba navesti, da tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga ne izpodbija odločitve Komisije, da ne bo začela vmesnega pregleda, saj se je ta poleg tega začel z obvestilom o začetku pregleda, objavljenim 19. decembra 2006. Tožeča stranka navaja, da je izpodbijala ohranitev protidampinške dajatve s tem, da je v okviru zahtevka za vmesni pregled predložila zadostne dokaze.

- 145 Kot pa Svet pravilno navaja, če bi bila zavrnitev ali opustitev Komisije, da v primernem roku začne vmesni pregled, nezakonita, to ne bi pomenilo, da ta nezakonitost vpliva na zakonitost izpodbijane uredbe, ki je edini akt, v zvezi s katerim se v okviru tožbe zahteva razglasitev ničnosti. Z izpodbijano uredbo se je končal postopek, ki je bil uveden na podlagi zahtevka za pregled zaradi izteka ukrepov, ki so veljali, in ne gre za odgovor na zahtevek za vmesni pregled, ki ga je vložila tožeča stranka, saj je bil odgovor nanj podan v Uredbi št. 238/2008.
- 146 Drugi tožbeni razlog je torej treba razglasiti za nedopusten v delu, v katerem se nanaša na morebitne nezakonitosti v zvezi z zahtevkom za vmesni pregled, ki ga je vložila tožeča stranka.
- 147 Poleg tega je treba dodati, da tudi če bi navedeni tožbeni razlog temeljil na okoliščini, da bi instituciji morali skupaj obravnavati zahtevek za pregled iz člena 11(2) osnovne uredbe in zahtevek za pregled iz odstavka (3) istega člena, ni navedeno, kako naj bi neobstoj skupnega pregleda lahko vplival na zakonitost izpodbijane uredbe. Tožeča stranka med drugim ne dokazuje, kako bi združitev obeh zahtevkov vplivala na vsebinsko presojo spora.
- 148 Drugi tožbeni razlog je torej treba zavrniti kot nedopusten.
- 149 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

- 150 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Sveta naloži plačilo njenih stroškov in stroškov Sveta.
- 151 V skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika institucije, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Komisija zato nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Družba EuroChem Mineral and Chemical Company OAO (EuroChem MCC) nosi svoje stroške in stroške Sveta Evropske unije.**
- 3. Evropska komisija nosi svoje stroške.**

Truchot

Kanninen

Martins Ribeiro

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 7. februarja 2013.

Podpisi